

Visitaforedrag

Biskop Kari Mangrud Alvsvågs visitas
til Moss og Jeløy menigheter 29.oktober-3.november 2024

Innledning:

«Hva betyr det at du har det korset rundt halsen?»

Spørsmålet kom fra en av elevene i 9.klassen på Bytårnet skole som jeg besøkte onsdag.

Jeg hadde innledet besøket med å si litt om hva en biskop er, hvorfor vi har visitaser, og at temaet vi skulle snakke om var hvordan vi kan leve og trives sammen i et stadig mer mangfoldig samfunn og skape et godt samfunn med respekt for hverandre på tvers av religion, kultur og ulike meninger om alt fra politikk til fotball.

Da var det fint å si at symbolet jeg har rundt halsen sier noe om hvor jeg og mine med-troende henter inspirasjon og kraft fra, at jeg er kristen og tror på Jesus, korsfestet og oppstanden.

I et samfunn der det blir stadig vanskeligere å nå gjennom i flommen av informasjon med budskapet om at tro er en kilde til håp og mening, trenger vi synlige tegn på tro.

Under disse dagene her i Moss og Jeløy har jeg sett hvor viktig det er at vi har synlig tegn på tro her: At vi har kirkebygg som løfter blikket vårt mot himmelen, at vi har frivillige og ansatte som i ord og handlinger viser for alle som bor her at Gud er midt i blant oss, og at vi er der livet leves.

Borg bispedømme har valgt som et av sine strategiske mål at kirken skal være synlig i samfunnet, oppleves relevant og engasjere seg i menneskers liv. Vi har også valgt å la Den norske Kirkes strategiplan være vår plan.

Den har tre mål jeg benytter som overskrifter og disposisjon for foredraget.

Disse er:

Kirken åpner rom for tro

Kirken er der livet leves

Kirken er mer for flere

Dere finner hele strategiplanen bakerst i foredraget

Kirken åpner rom for tro

Jeg fikk tjuvstarte visitasen fredag i forrige uke med «Rom for håp» i Moss kirke.

Jeg har vært der før, og er så glad for at vi har et kirkerom i Borg som hver eneste uke åpner rom for både håp og tro på at mennesker kan klare å leve i fred om vi virkelig vil. Den vakre musikken åpner hjerter og trøster såre sjeler, ordene i appellene uttrykker både uro og angst, og tro og håp, og fellesskapet i å være sammen i rommet, styrker troen på en felles framtid i fred for hele menneskeheten. Takk for at dere gjøre dette!

Et annet av kirkens pulsslag er tirsdagsbønnen i Jeløy som innledet selve visitasuken tirsdag. Hver uke samles folk til bønn for stedet der vi bor, og jorden vi deler. Det var en god morgenstund i Jeløy-kirken.

Dette er eksempler på hvordan kirken kan åpne rom for tro midt i uken, og ikke bare på søndag formiddag. Vi skal ikke slutte med å samles på Kristi oppstandelsesdag, men når både ukerytme, vaner og befolkning endres må også kirken fornye seg for å være relevant, synlig og engasjert i folks liv, slik Borgs strategi holder frem.

I møter med både menighetsrådene og ansatte har jeg fått høre om ønsker for et større mangfold i **gudstjenestelivet**. Som biskop har jeg anledning til å godkjenne at vi kan teste ut andre måter å feire gudstjenester på enn de mer tradisjonelle. Både tidspunkt og form kan varieres. Jeg ser frem til godt begrunnede søknader om dette, og ser det som naturlig at de to menighetene samordner tilbudene sine slik at de utfyller hverandre mest mulig. Snakk også sammen med Rygge og Ekholt menigheter, slik at hele kommunens tilbud kan sees under ett, og ressursene kan brukes best mulig. Jeg vil samtidig minne om at et godt og fleksibelt tilbud om dåp må integreres i arbeidet med gudstjenestefornyelse.

Gudstjenester er umistelig for kirken, men jeg har lyst til å snakke om det å åpne rom for tro i en mye videre forståelse også. Moss kommune kaller seg «Mangfoldige Moss». I innledningen til samfunnsdelen av kommuneplanen sies det at her skal det være plass til alle, og at ulikhetene våre skal være en ressurs. Som kirke vet vi hvor stor ressurs det er i livet å ha en tro og praktisere den. Vi ønsker å bidra til at dette oppleves som en helt naturlig ting i folks liv. Religion er mange ganger blitt spådd en snarlig død. Den spådommen slår feil gang etter gang.

I møtet jeg hadde med kommuneledelsen ble det tatt opp hvordan kjennskap og samarbeid de ulike tros- og livssynssamfunnene imellom, og

imellom dem og kommunen, kan bedres. Det har i flere runder vært forsøkt å etablere en fast og regelmessig møteplass uten hell. Nå ble resultatet av møtet at ordfører tar på seg å invitere alle aktører til et felles møte. Jeg ber lokalkirken bruke sitt nettverk til å motivere til deltakelse. Mitt håp er at dette kan bli starten på et mer formalisert samarbeid på **religionsdialogfeltet**, og at dette kan bidra til å synliggjøre i storsamfunnet hvordan sunn religion bidrar positivt både til folkehelse og trygge nærmiljøer. Dersom det i fortsettelsen blir et felles ønske om at Den norske kirke tar ansvar for koordineringen av et slikt forum på grunn av sine ressurser og sin størrelse, er det naturlig at vi stiller oss til rådighet. I møtet med kommunen ble også kirkens rolle i totalberedskapen tematisert, og det ble beskrevet hvordan kirken er tatt inn i kommunens beredskapsplaner. Jeg vil og oppfordre til at kirken er med når det øves; det er en stor fordel å ha trent sammen når dagen kommer da ressursene skal mobiliseres.

Når vi snakker om «Rom for tro» er det og i betydningen forkynnelse og kunnskapsformidling av eget trosgrunnlag. I kirken har dette over år blitt systematisert gjennom **kirkelig undervisning og læring**. Noen tradisjoner er veldig gamle, mens mange er kommet til i forbindelse med innføringen av trosopplæringsreformen.

Konfirmasjon hører til de tiltak vi har hatt lenge. Mange faktorer spiller inn på hvor mange som konfirmerer seg i kirken. Befolkningssammensetning, tilbud fra andre aktører, både andre kirker og livssynssamfunn, trender i tiden, og tidsklemma som merkes både i skolen og på fritiden.

Det er ingen grunn til å legge skjul på at Moss og Jeløy har lave konfirmasjonstall. Målt i andel av døypte lå Moss på 56% og Jeløy på 51%.

Snittet i Borg er på 74%.

Nå ser vi at det er stigende tall for Jeløy, i 24 var det oppslutningen 54% og påmelding for neste år viser at vi bikker 60%.

Likevel ønsker jeg at menighetene har ekstra oppmerksomhet rettet mot konfirmasjon. Det er det største og viktigste breddetiltaket vårt, og også det mest omfattende i omfang. I møtet med skoleledelsen på Hoppern ungdomsskole ble det understreket fra skolens side hvor betydningsfullt de opplever det er at ungdom i 14-15 årsalder får bruke tid på opplevelser og kunnskapsformidling som gir hjelp til livsmestring og som gjør ungdom mer robuste til å tåle livet.

Moss og Jeløy har dyktige og engasjerte ansatte på dette feltet også, men eksterne trender og hele samfunnets utvikling krever at vi arbeider godt sammen med å motivere ungdommer for å søke kirkelig konfirmasjon. Jeg vil oppfordre menighetene i hele fellesrådsområdet til å samarbeide godt om dette viktige tiltaket, og om oppfølging i årene etter konfirmasjon.

Når det gjelder andre breddetiltak er den nye overordnede planen for kirkelig undervisning og læring verdt å lytte til. Den oppfordrer til noe menighetene her allerede er godt i gang med, nemlig å justere arbeidet etter hva som faktisk appellerer til folk. Det som ikke fungerer kan kuttes ut selv om det har stått i den gamle planen. Så må vi utvikle tilbud som matcher folks hverdag og behov. Det var utrolig gøy å høre om Jeløykirkens dager med Barnas lørdag, som tydeligvis gjør nettopp det.

Det siste feltet jeg vil nevne under overskriften «Kirken åpner rom for tro» handler om **de som er forhindret fra å oppsøke trosfellesskap**. Mange mennesker bor i dag på institusjon, eller er hjemmeboende uten mulighet til selv å oppsøke kirke og forsamling.

Kirkens betjening av denne gruppen var temaet i møtet på Grindvoll omsorgsbolig, der vi etter å ha vært med på en fin sangandakt møtte ledelse og aktivitetsledere fra flere institusjoner. Samtalen avdekket et ønske fra kommunen om hjelp til å veilede ansatte innenfor tematikken beboeres livssynsbehov. Med en stadig større andel eldre hjemmeboende som mottar tjenester fra kommunen, ble det også tematisert hvordan kirken kan være til stede for disse.

Et konkret forslag fra ledelsen i kommunen for å styrke samhandlingen her, er at kirken regelmessig inviterer seg inn på de ukentlige virksomhetsledermøtene for å drøfte samarbeidet.

Kirken er der livet leves.

Kirkens diakonale tjeneste er kanskje den delen av vår virksomhet som når lengst inn i menneskers dagligliv. **Diakonien** i Moss og Jeløy er godt organisert og svært omfattende.

Jeg har nevnt tjenesten ved institusjoner. Et annet område er sorgarbeidet. Her gjør kirken en viktig jobb for mennesker i en krevende periode av livet. I tillegg tilbys samtaler for mange ulike grupper. Prestene og diakonene selv kan umulig dekke alle behov, og det er viktig å utvikle frivilligheten ytterligere på dette feltet. Mange vil oppleve det meningsfullt å kunne bidra her. Noen med kompetanse de har fra før, andre med praktiske oppgaver og varme hjerter. Så er det viktig å sette av kapasitet på feltet til

ungdomsdiakoni. Her skjer det allerede fine ting, og det er potensiale til ytterligere utvikling. I løpet av visitasen har «Meningen med meg», som er et gruppeopplegg om livsmestring Den norske kirke nå lanserer, blitt presentert for kommunal ledelse innen både skole, helse og rus/psykiatri. Interessen er stor, og her ligger det mulighet for kirken til å bidra til å styrke ungdommers psykiske helse, og samtidig vise at kirken bryr seg om det hele mennesket. Jeg vil oppfordre diakonene til å fortsette samtalen rundt dette. Gruppetilbud vil bli stadig viktigere, da etterspørselen etter samtalepartnere er stor og økende.

Skole og barnehage er den arenaen som er aller mest samlende i vårt samfunn. Det er viktig at kirken på ulike måter samarbeider med dem. Jeløy og Moss har et svært godt samarbeid om tiltak på ulike klassetrinn innenfor rammen av skolens kompetansemål. Alle trinn fra 1-7 får tilbud, og de aller fleste skoler benytter seg av dem alle. Et annet området i dette samarbeidet er gudstjenester i skoletid. Her er det ulik praksis på om og hvordan dette skjer. Barneskolene deltar i større grad enn ungdomsskolene.

Jeg fikk i løpet av uka møte både elever og skoleledelse, både lokalt og på direktørnivå.

I møtet med ledelsen var det enighet om at det ville være en fordel å utforme en overordnet avtale mellom skole og kirke, som foruten tilbud innenfor skolens kompetansemål og gudstjenester i skoletiden, omtaler beredskap.

Så vil detaljene i samarbeidet måtte utarbeides mer lokalt. Men det er fra kommunens side ønskelig at tilbudet i utgangspunktet skal være det samme for alle skoler i hele kommunen.

Når det gjelder de tradisjonelle skolegudstjenestene som krever påmelding og alternative opplegg fra skolen, var det enighet om at lokale tradisjoner må ivaretas, men at det særlig overfor noen av ungdomsskolene vil være spennende å utforske om det er mulig for kirken å bidra til samlinger i forbindelse med høytider som har en mer allmenn og samlende karakter. Her kan sang og musikk som tradisjonsformidling være noe å spille på. Jeg vil oppfordre kirken til både å ta initiativ for å få på plass en overordnet avtale, og til å begynne en samtale om alternativer til skolegudstjenester med de skolene der det er naturlig.

Hvorvidt livet leves gjennom **media** kan kanskje diskuteres, men aviser og andre nyhetsmedier er i alle fall viktige deler av folks liv. Så vet vi at andelen av befolkningen som holder seg med redaktørstyrte medier synker, ikke minst i den yngre delen av befolkningen. Mange søker informasjon på steder der man er overlatt til algoritmer og kommersielle aktører.

Derfor var det viktig for meg å besøke Moss Avis under visitasen. Jeg ville gjerne vite hvordan de tenker om tros- og livssynsfeltet, og hvordan de vurderer utviklingen i kommunen. Det ble en veldig interessant samtale med ledelsen i avisen, og jeg tok med både noen tips og refleksjoner tilbake. Tipsene gikk på at kirken må tørre litt mer i møte med media. Tørre å ta stilling, spissformulere seg, og selv velge vinklinger på henvendelsene sine som ikke er for tradisjonelle. Også i denne sammenhengen handler det mye om å ta et brukerperspektiv. Folks kunnskap om kirkeliv er generelt lav. Hvordan kan vi skape nysgjerrighet for noe som vi selv kjenner veldig godt til?

Så fikk jeg mye å tenke på utfra avisens observasjoner på forandringstakten i kommunen. I en visitas har vi et tiårsperspektiv bakover. Hva har forandret

seg? Redaktørenes oppfatning var at forandringen har vært enorm i denne perioden. Nye bydeler erstatter gamle, nye arbeidsplasser erstatter de tradisjonelle. Byens befolkning er også blitt mer stolte over stedet de bor; og det er jo flott!

Som kirke er det viktig å forstå endringer og hva de gjør med folk, for å kunne være synlige og relevante, som vi altså ønsker. Jeg har tro på at kirken har mye igjen for å holde i gang samtaler med både lokalavis, næringsutviklere og kommunens folk på byutvikling for å forstå mer av det som skaper rammene for folks liv.

Noe som skaper ramme rundt livene våre, er at livet selv har en begynnelse og en slutt. Kirken ivaretar **gravferdsforvaltningen** på vegne av storsamfunnet med stor respekt og ydmykhet. Vi vet at det å få ta en verdig avskjed med en man har mistet, er av stor betydning. De som arbeider med gravplassadministrasjon og drift er dedikerte ansatte som opplever dagene som svært meningsfulle. I møtet med dem fikk jeg både høre om utfordringer og gleder. Det imponerte meg å høre hvordan de håndterer problematikken med mye innsig av vann i de åpne gravene.

Dette er ikke lett å løse, men de finner alltid en utvei.

Gravplassene er steder mennesker kommer med mange slags følelser. Det er godt å høre at de ansatte ser verdien i å være et vennlig medmenneske, som der og da kan ta imot noe som var godt å få dele.

Kirkelig gravferd velges av de aller fleste. Kirkemusikere og prester legger ned et stort arbeid i forberedelser og gjennomføring av disse. Og diakonene er sentrale i oppfølgingsarbeidet. Jeg synes også det er et veldig godt grep at kirken tilbyr alle 7.klassene et opplegg om sentrale ritualer rundt sorg og død, der de besøker kirkegårdene og lærer om ulike skikker og tradisjoner,

og om hvordan vi i Norge håndterer døden og det som følger. Dette er god kunnskap å ta med seg, da alle møter dette som pårørende før eller siden.

Kirken er mer for flere

«Send oss heller rett tilbake enn å la oss vente her på ubestemt tid»

Jeg skal ikke rangere inntrykk fra visitasdagene; men likevel må jeg få si at møtet med brukerrådet på Framnes asylmottak berørte meg særdeles sterkt. De hadde forberedt seg grundig, og hadde ett hovedbudskap: At ordningen med at det kan gå flere år før de får asylintervjuet sitt er uverdigg og ødeleggende for den mentale helsen. Å vente uten å ha noen formening om lengden på ventetiden er fryktelig. Brukerrådet ba om en deadline, at man får en rett til å legge frem sin sak innen en frist; slik er det ikke i dag. Ifølge NOAS (Norsk organisasjon for asylsøkere) har gjennomsnittlig ventetid for asylintervjuet økt fra 103 til 231 dager fra 2021 til 2024. Mange venter mye lenger; UDI sier de har 750 søknader fra 2022 der søkere enda ikke har vært til intervju.

I møtet med kommunen fikk jeg forståelse av at de ser på den lange ventetiden som et hinder for god integrering i lokalsamfunnet. Det er hverken mulig å studere eller jobbe i denne perioden.

Jeg vil oppfordre både kommune og kirke til å løfte denne problematikken der det er mulig, og jeg vil selv ta den med meg i de fora det vil være mulig å påvirke situasjonen.

Som kirke er det i alle fall mulig å være medmennesker for de som i dag venter på ubestemt tid i begge mottakene i kommunen. De forholder seg nesten utelukkende til profesjonelle, som gjør en god jobb med sine ting, men de savner kontakt med vanlige med-innbyggere. Ledelsen ved Framnes oppfordret oss til ikke å lage særskilte tiltak for asylsøkerne, men til heller å invitere inn i det alminnelige arbeidet. I tillegg er det fint at diakonen er tilstede på mottaket månedlig.

Under besøket i Moss Avis fortalte redaktøren at den mest uvirkelige opplevelsen dette året var synet av den stadig voksende **matkøen** i Moss. Matkø i Norge -i 2024??

Faktum er at 1600 husstander i kommunen har registrert seg som mottakere, og kan hente mat to ganger i måneden. Det er flott at frivillige med tilknytning til kirken bidrar i arbeidet som er organisert av Frelsesarmeen, Kirkens Bymisjon og Evangeliesenteret. Og samtidig er det veldig tankevekkende at så mange har behov for slik støtte.

Denne situasjonen er det viktig kirken har i tankene når aktiviteter og tilbud skal planlegges. For veldig mange innbyggere vil kostnad spille inn på muligheten til deltakelse. Det er viktig at økonomi ikke blir en hindring; og jeg oppfordrer til å se på hvordan vi kommuniserer dette i invitasjon til tiltak. Former for «betal etter evne»-ordninger er verdt å se på.

Rimelige eller gratis hverdagsmiddager vil også være kjærkomment. «Supertorsdag» i Jeløy er et godt eksempel på det.

Alle mennesker, uansett velferdsnivå, har behov for å bli løftet ut av hverdagen og få impulser, påfyll og glede gjennom **kunsten og kulturen**. Kirken har både kilder, ressurser og lyst til å formidle dette på mange måter.

Vi hadde et spennende besøk på Røed gård, en av de mange kulturdestinasjonene på Jeløya. Her ble mange muligheter for samarbeid drøftet; både promotering av Jeløy kirke med sitt glassmaleri i profileringen av Jeløy som turistmål, men og friluftsgudstjeneste og tiltak for barn og unge. Det blir spennende å følge dette videre.

I Moss menighet er kulturarbeidet noe kirken er stolt av. Og med rette. All kulturformidling som skjer i aksen Arena-Moss kirke er med å åpne kirken for flere, og bygger broer til ulike deler av samfunnets kulturliv.

«Kulturkirke» er ett av de fire virksomhetsområdene i menighetsrådet strategiplan som nå er under revidering. Her sies det at «kirken ønsker å presentere kunst- og kulturopplevelser som beriker menneskers liv og livstolkning – gjennom et mangfold av uttrykk». Dette tror jeg er arbeid som treffer mennesker i vår tid på en særskilt måte. Og når arbeidet er båret av målene «formidle tro-gi håp-vise kjærlighet» er jeg sikker på at vi er på rett vei som kirke. Jeg vil berømme det omfattende samarbeidet med andre kulturaktører, og evnen til å hente inn midler fra eksterne kilder. Det blir bare viktigere fremover på alle felt, når vi ser hvordan økonomien i det offentlige er under hardt press. Her kan andre deler av arbeidet vårt lære noe. Vi har begynt en samtale i bispedømme om å lage et nettverk av kulturkirker, jeg inviterer Moss kirke til å vise vei for flere.

Det **kirkemusikalske arbeidet** både på Jeløy og i Moss er også noe som beriker svært mange, både aktører og publikum. Vi ser at oppslutningen om de tradisjonelle barne- og ungdomskorene mange steder er gått ned de siste tiårene. Jeg vil gjøre dere spesielt oppmerksom på mulighetene som ligger i å samarbeide med skoler om kor i SFO-tiden. Det er fullt mulig, som statsråd Brenna redegjorde for i stortingets spørretime i fjor, å ha kor i SFO-tiden, så lenge det er åpent for alle.

Hvis vi som kirke skal kunne være mer for flere er vi avhengig av å vise hvordan det å engasjere seg som frivillige handler om å få tilhørighet og mening mer enn å «hjelp til med å løse en oppgave». Under samlingen for menighetenes frivillige i Jeløy kirke onsdag kveld delte jeg kunnskap fra forskning på frivillighet, og koblet dette til «Folkehelsens ABC», som sier at det er viktig å gjøre noe (Act), høre til (Belong) og engasjere seg (Commit) for å leve et godt liv. Frivillig engasjement gir rom for alt dette. Vi blir ikke flere ansatte i kirken fremover, men den kompetanse og erfaringen som finnes hos mennesker i våre lokalmiljøer er en ressurs vi bare så vidt har begynt å benytte. Og så er altså det unike at det ikke handler om å hente inn hjelp, men skape et miljø der alle kommer med sitt, og får mer tilbake enn det de gav.

Jeg vet begge menighetene ønsker å arbeide mer med dette, og vil oppmuntre til å ta i bruk eksisterende kunnskap, og materiell som er utarbeidet, i utviklingen av en fornyet frivillighet.

Avslutning

Jeg ser ofte i visitasene mine at god ledelse er en helt nødvendig forutsetning for å nå målene våre. I Borg arbeider vi for tiden mye med hvordan vi kan få dette til på en mest mulig hensiktsmessig måte på alle nivåer i kirken.

Menighetsrådene er helt sentrale i den lokale ledelsen. Det har vært godt å møte rådene her, og se engasjementet og motivasjonen deres, og at det arbeides godt med strategiplaner. Så trenger rådene en daglig ledelse for at ansatte skal kunne bruke ressursene best mulig. Jeg er glad for at det er

prioritert kapasitet til dette i Moss Fellesråd. Samspillet mellom sokneprest som geistlig representant i menighetsråd og menighetens daglige ledelse er og viktig, der god praksis kan deles mellom menighetene. Jeg synes og det er spennende at dere nylig har etablert et AU-forum, der fellesråd, prost og kirkeverge jevnlig får innspill fra menighetsrådene. Dette er ikke minst viktig i den løpende vurderingen i fellesrådet av hvordan stillingene skal brukes i området. **Samledelsen** i fellesrådsområdet må i stor grad dreie seg om det. Det er fire menigheter med ulikt særpreg i området. Det tenker jeg de skal få ha, ingen er tjent med at vi prøver å gjøre det samme overalt. Men ressursene som ligger i stillinger må sees på i et større område enn den enkelte menighet. Det vil forsterke arbeidet lokalt at faggruppene samvirker og utnytter hverandres spisskompetanse, og kan bidra på tvers av menighetsgrensene der det er naturlig og hensiktsmessig. Jeg ser frem til å følge utviklingen med AU-forum.

Jeg har i løpet av foredraget vært innom de ulike faggruppene, og vil her trekke frem også den administrative staben både hos kirkeverge og i menighetene. Det er av stor betydning for alt kirkens arbeid at administrasjonen er velfungerende; noe jeg ser at den er her.

Den norske kirke i Moss og på Jeløy lever og virker i et svært **mangfoldig lokalsamfunn**:

Vi har mange kristne kirkesamfunn her; jeg fikk møte representanter fra flere av dem under en middag denne uken, og snakke om hvordan vi kan få strukturert samarbeidet bedre.

Samarbeid med andre trossamfunn er tematisert tidligere, og vil og være av stor betydning å forsterke fremover.

Posisjonen til Den norske kirke er likevel unik, som den suverent største sivilsamfunnsaktøren i Moss kommune, med 30000 medlemmer av en

befolkning på 52000. Dette gir både mange muligheter og stort ansvar.

Etter det jeg har fått se av kirkens arbeid under denne visitasen er jeg trygg på at menighetene både vil gripe mulighetene og ta ansvaret.

I en tid som på mange måter oppleves mer krevende enn på lenge trenger vi en kirke som formidler håp, praktiserer kjærlighet, og deler tro.

Sammen er vi med på å skape «Mer himmel på jord»!

Jeg ønsker dere Guds velsignelse for det viktige arbeidet dere alle står i hver eneste dag.

Kari Mangrud Alvsvåg

Biskop i Borg

Mer himmel på jord

Strategiske mål for Den norske kirke i Borg
I perioden 2022–2029 vil vi at:

1. Den norske kirke er synlig i samfunnet, oppleves relevant og engasjerer seg i menneskers liv.
2. Flere opplever tilhørighet og fellesskap ved å søke dåp, konfirmasjon og delta i barne- og ungdomsaktiviteter
3. Flere deltar i og opplever gudstjenester, kirkelige handlinger og kirkelige møteplasser som inkluderende og trosstyrkende fellesskap.

Den norske kirkes strategi for 2022–2029	 Kirken åpner rom for tro	 Kirken er der livet leves	 Kirken er mer for flere
 Kirken for den enkelte	Forkynner evangeliet til mennesker gjennom hele livet	Styrker kirken som kulturarena og forvalter av kulturarv for alle generasjoner	Gir tilhørighet og skaper gode møteplasser og fellesskap fysisk og digitalt
 Kirken i samfunnet	Fremmer verdier som utfordrer og som bygger et godt samfunn for alle	Bidrar til å virkeliggjøre bærekraftsmålene – lokalt, nasjonalt og globalt	Motvirker utenforskap og utforsker nye måter å være kirke på
 Kirken som organisasjon	Styrker gjennom sin organisering en levende og nærværende folkekirke	Samhandler med organisasjonslivet, andre tros- og kirkesamfunn, offentlige, private og ideelle aktører	Skaper mangfoldig, rekrutterende og inkluderende arbeidsplass og frivillighetsarena

Den norske kirke er en bekjennende, åpen, tjenende og misjonerende folkekirke, som vitner i ord og gjerning om frelse, frihet og håp i Jesus Kristus.

DEN NORSKE KIRKE
Borg bispedømme